

var blevet Tale om det. Før denne Lov svarede vi kun 1,000 Kr. om Aaret til hver Revisor, saa den Fordel, de gamle Interessenter der fik af en Besparelse for hele Medlemsantallet, hele Kassen paa et Tusinde Kroner, er saa godt som ingen Veltelse for de gamle Interessenter, saa det, vi den Gang opnaaede, kom ene og alene de ny indtrædende Interessenter til gode. Jeg antager nok, at den ærede Minister vil stille sig lige saa velvillig som den forrige Indenrigsminister og sige: Selv om jeg ikke kan gaa ind paa dette Lovforslag, saa kan jeg dog gaa ind paa noget — og saa vil jeg henstille til ham: Hvad vilde den højtærede Minister s. Gts. sige, om vi kom til et Forslag, som vi for Resten have haft inde hos Regeringen i Fjor for den jydsk Forenings Bedkommende — jeg ved ikke, hvorvidt det ogsaa har været Tilfældet for den sjællandske — om en Statutforandring. Jeg tror slet ikke, dette Forslag mødte videre Uvilje hos den ærede Minister. Saa vidt det er mig meddelt, stillede han sig endog saa meget velvillig til det, men vi havde den Gang Hr. Estrup til Finansminister, og han stillede sig afgjort imod, at der paa dette Omraade kom nogen som helst Veltelse for Husmændene, navnlig de gamle. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at i vore Statutter § 37 — jeg antager, det samme er Tilfældet for Dernes Bedkommende — staar der, at naar Reservecfondens Beholdning overstiger 5 pCt. af den Foreningens paahvilende Gæld, kan det ved Repræsentantskabets Beslutning bestemmes, hvorledes dette Beløb kan komme Medlemmerne til gode. Det vil altsaa sige, at naar Reservecfonden er 5 pCt. af hele den Sum, der er Tale om i Kreditforeningen, saa kan der begynde at blive Tale om, at de ældre Interessenter kunne begynde at faa nogen Gavn af denne Reservecfond i deres levende Live. Nu er Forholdet imidlertid det, at efter den levende Udvikling, Foreningerne have, navnlig for Sjællands Bedkommende, bliver der ikke i umiddelige Tider Tale om at naa de 5 pCt., thi Medlemsantallet og dermed Ansvarer over for Foreningen i den Forstand stiger jo meget stærkt i alt Fald for Sjællands Bedkommende. Naar vi allerede nu ere oppe paa over 20,000 Medlemmer, vil det let kunne forstaaes, at der hver Termin kommer en hel Mængde til, og ganske vist svare de $2\frac{1}{2}$ pCt. Indskud, hvoraf Halvdelen til Reservecfonden, Halvdelen til Administrationsfonden. Men dog stiger Reservecfonden ingenlunde derved saa stærkt, at der kan være noget som helst Haab om, at vi i lange, lange Tider kunne naa de 5 pCt. Nu er det lidt trist

for de gamle Interessenter, som have været med til at samle en Reservecfond, der allerede er tæt ved en Million, at de stadig kunne vente at blive ved, saa længe de lede, og svare til en Reservecfond bestandig det samme Beløb uden at have det mindste Haab om nogen Gavn af det. Nu have vi Medlemmer af Bestyrelsen for den jydsk Forening ingenlunde været lystne efter at faa Serievæsenet indført. Vi tro at have gjort den Erfaring, at det som oftest har ført til, at Pengemændene ere løbne af med Fordelen i det Stykke, men saa tillod vi os at andrage den højtærede Indenrigsminister og hans Kollega Finansministeren, om vi ikke maatte faa Lov til, at faa ikke en ny Serie i den jydsk Forening, men en ny Afdeling, saaledes at alle de gamle til en vis bestemt Dato bleve en Afdeling for sig selv, der naturligvis beholdt den Reservecfond, de havde samlet, og naar de faa hvert Aar vedbleve at svare til Reservecfonden og betale af paa deres Gæld, saa vilde de i en ikke alt for fjern Fremtid have Haab om at naa de 5 pCt. Men for at Statskassen ikke skulde være hange for at tillade denne Begunstigelse over for de gamle, indeholdt den Statutforandring, som vi tillode os at andrage om Stadfæstelse paa, at de selvfølgelig vare solidarisk ansvarlige med dem, der kom bagefter, saaledes at det forebyggedes, at de Papirer, som disse skulde sælge paa Pengemarkedet, paa Grund af, at de ingen Reservecfond havde, skulde synke i særlig Grad. Vi vilde ogsaa forhindre, at Ministrene skulde sige: Nej, vi kunne ikke tillade, naar der er saa stor en Reservecfond, at den fuldkomment gaar bort for de ny. Vi mente altsaa, at det var muligt ad den Vej at hjælpe de gamle Interessenter, og de have ingenting faaet endnu, og derfor vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister ad, om han vil være utilbøjelig til, hvis vi kunne faa dette Lovforslag i Udvalg, som jeg haaber, at prøve paa i den af mig antydede Retning at staffe de gamle Interessenter nogen Veltelse, og om han fremdeles vil stille sig velvillig til Sagen. Og da vi nu have faaet en ny Finansminister, haaber jeg, at han ogsaa vil stille sig velvillig dertil, saa at vi ad denne Vej kunne komme til at gaa de gamle Interessenter. Thi, det skal jeg slutte med at udtale, det er virkelig haardt for dem her at se, at Reservecfonden hober sig op; de betale hvert Aar, men der er ogsaa mange ny Interessenter, saa der er aldrig noget Haab for dem om at faa nogen som helst Nytte af det. Kunde vi komme frem ad den Vej, forekommer det mig, at